

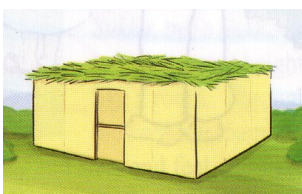
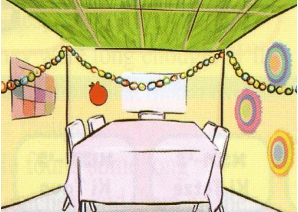

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

		
<p>JOM KIPUR je nejsvatější den v roce. Postíme se od večera do večera, nenosíme kožené boty a vyhýbáme se dalším požitkům.</p>	<p>JOM KIPUR končí modlitbou NEILA. Po zatroubení na ŠOFAR si přejeme: „Příští rok v Jeruzalémě.“</p>	<p>15. tišri začíná svátek SUKOT. Stavíme si „chýše“, které mají alespoň tři stěny a zvláštní strop z větví - SCHACH.</p>
		
<p>Snažíme se vyzdobit si SUKU, v které pak po sedm dní jíme všechna svá jídla. Proto v SUCE bývá i stůl a židle. Někdo v SUCE i spí.</p>	<p>Na SUKOT žehnáme nad ARBAA MINIM – palmovou větví LULAV, citrusovým plodem ETROGEM, myrtou a vrbičkami.</p>	<p>Na SUKOT navazuje roztancovaný svátek SIMCHAT TORA, kdy v synagoze dočítáme svitek Tóry a čteme jej zase od začátku.</p>

Rav Jaron ben David: Co bude dál?

Každý, kdo vidí a slyší, ví, že podstata reklamy vězí v krátkém a jednoduchém sdělení, které si lze snadno zapamatovat. Po celou knihu Dvarim se Moše úpěnlivě snažil odradit lid Izraele od modloslužby a zdá se, jako kdyby mu v samém závěru knihy PR agentura poradila, aby finální sdělení bylo krátké, poutavé a pokud možno umělecky hodnotné. Důkazem nám může být paršat Haazinu.

Čeho vlastně chtěl Moše svou písní dosáhnout? Co řekl nad rámec již vyřčeného v průběhu celé Páté knihy? Zdá se mi, že na rozdíl od předchozích pasáží, není Mošeho cílem lid zastrašovat či varovat. To ostatně udělal již v míře vrchovaté v paršat Ki Tavo. Cílem písně je připravit národ na to, co ho v budoucnu nevyhnutelně čeká.

Po celý měsíc Elul a v deseti dnech pokání v nás rezonuje touha být lepšími a stejně tak si přejeme, aby i příští rok byl lepší, než ten minulý. Lidé na sebe berou předsevzetí, jako kdyby měli být od nynějška úplně jinými bytostmi. Toto nadšení většinou pozvolna vyprchá v dnech následujících po Dni smíření, kdy se vše láme a lidé se vrací tam, odkud svou cestu za nápravou nastoupili. Zdá se, že nejsou schopni významnější změny. Tak k čemu byla veškerá ta TŠUVA a všechny ty jomkipurové modlitby, když se stále jen pohybujeme v kruhu?

Samozřejmě že odpověď na tuto otázku se liší člověk od člověka. Samozřejmě, že se události rok o rok stále opakují. A tak musí vždy po jomkipurovém vzdušném následovat pokles. S tím jen těžko něco naděláme. Naším přáním by ale měl být stav, ve kterém jsou pády stále mělké a kratší než předchozí a následná stoupání.

Pokud se člověk nesmíří s nevyhnutelností pojomkipurového pádu, nejenže se pádu stejně nevyhne, ale navíc kvůli své nepřipravenosti utrpí újmu. Něco uvnitř se v něm může polámat či dokonce zlomit.

Možná proto je celá Mošeho píseň velmi neurčitá. Dalo by se říct zašifrovaná. A i proto se komentátoři prou, zda se události v ní zaznamenané vztahují k židovské historii jako celku nebo jen k době do konce prvního Chrámu. Myslím si, že píseň byla v takto vágní podobě napsána úmyslně, abychom se mohli podílet na tvorbě vlastní historie (a ovlivňovat ji). Tak tomu bylo při východu z Egypta, tak při prvním zničení Chrámu a babylónském exilu, tak tomu bylo při ŠIVAT CION (návratu z Babylonie), tak tomu je dnes a tak tomu jistě také bude i v případě vykoupení budoucího - posledního. V podstatě je jen na nás, který interpretace textu je správná, a tak si jen přejme, aby se naplnila jeho závěrečná slova: „Radujte se, národy, s jeho lidem, vždyť on pomstí krev svých služebníků a svou zemi, svůj lid, zproští viny.“